

de pauzes immers naar buiten, wat betekende dat je behoortde tot de beste en belangrijkste groepjes van school. Want zo was het vcl ingericht, de sociale structuur bestond uit eilandjes. Met daartussenin eindeloos veel water. Hoorde je bij de ene vriendengroep, dan zat je op dit eiland. Hoorde je bij een ander groepje, dan zat je vast op dát eiland. Overvaren was eigenlijk onmogelijk. De eilanden die buiten lagen, dat waren de eilanden waar iedereen van droomde. De eilanden met zacht zand en palmbomen. Daar wilde je uiteindelijk naartoe. En zelfs buiten was er nog een hiërarchie. Waar je stond, waar je zat, met wie je rookte en met wie je sprak; alles betekende iets. En de mensen die al zittend, hangend en soms zelfs liggend op de apenrots hun sigaret opstaken en met elkaar de laatste roddels doornamen, dat waren de stoersten van de school.

'Kom Wobie, je moet mee, dit vind je sowieso hartstikke leuk,' zei Babette. Babette was iemand uit de derde. Ik kende haar van paardrijden. Toen we elkaar voor het eerst zagen in de gangen van het vcl, was ik geschrokken. Ik hield het liever geheim dat ik op paardrijden zat. In een strakke broek met leren laarzen op een paard – dat werd nou niet echt als 'cool' gezien. Maar ermee stoppen wilde ik absoluut niet. Gelukkig had ze de blik in mijn ogen begrepen en niks gezegd. Ik was haar daar dankbaar voor.

'Kom.' Ze pakte mijn hand. Leunend tegen de lockers vertelde ze over het Sinterklaascabaret. Ik had geen idee wat dat was, maar ze vertelde er zo enthousiast over. 'Op of rond 5 december vindt het Sinterklaascabaret plaats. Op het podium voert een groepje leerlingen acts en scènes uit waarbij ze de docenten nadoen,' vertelde ze. Toneelspelen, het podium, dat wilde ik dolgraag. Op de basisschool had ik op theaterschool Rabarber gezeten, daar genoot ik enorm van. En omdat ik vi-

oospeelde had ik ook al af en toe opgetreden. Ik wist niet wat de bedoeling precies was, maar het klonk veelbelovend. 'Ge-loof me maar.' Ze greep mijn arm en liet die niet meer los terwijl we drie trappen opliepen, op naar het lokaal waar de eerste meeting zou zijn.

'Hello helloo helloooo!' schalde de docent die het cabaret de komende maanden zou begeleiden. Meneer Schooll, ook docent Engels. Hij leek wel wat op Sinterklaas. En op de Kerstman. Hij had een grijs, wittig baardje en was het type docent dat je middelbareschoolperiode kleur geeft. Eentje die je othoudt.

Ik nam wat verder achterin plaats in de banken. Babette ging op de tafel zitten, naast mij, blijkbaar golden de dagelijkse schoolregels tijdens deze sessie niet.

'Alright,' begon meneer Schooll, 'let's start.' We waren met een groep van ongeveer tien mensen. Ik was de enige brugpieler, verder was Babette de enige uit de onderbouw en waren er bijna geen meisjes. Ik vond het bijzonder dat de ouders jaars zomaar met mij in één ruimte konden zitten. Alsof het een diersoort was waar je niet te dicht bij in de buurt moest komen. Maar blijkbaar golden de eiland-, rook- en roddelregels die de dagelijkse gang van zaken op school bepaalden niet in dit lokaal. Hier draaide het om creativiteit en om fantasie.

De jongens uit de bovenbouw begonnen met een reeks van ideeën. Ze hadden al een paar sketches bedacht en begonnen die uit te leggen. Ik luisterde vol bewondering. Zoveel ideeën, zoveel verzinsels. Ik had er de laatste tijd last van dat ik nog maar moeilijk mijn fantasie in kon duiken. Mijn fantasiewereld was er wel, maar het voelde alsof ik langzaam een donkere leegte in werd gezogen. Het was fijn om anderen nu eens te horen fantaseren. Fantasieën die ontsproten uit de werkelijkheid.

De belklonk. De grote pauze was voorbij en iedereen moest weer door naar zijn klas. Ook ik. Maar meneer Schooll hield me tegen. 'Wie ben jij dan, jongeman?' vroeg hij. Ik had tijdens de sessie nog niks gezegd. 'Nou...' begon ik. Wat moest ik antwoorden? 'Hij was met mij mee. Ik denk dat hij een goede toevoeging kan zijn,' zei Babette, die in de deuropening was blijven staan.

Ik keek meneer Schooll aan en hoopte dat hij dezelfde mening had als Babette.

'Well, well, well. Volgens mij ben jij *just perfect* voor het spelen van mevrouw Vlieger,' zei hij. Ik keek hem aan. Mijn ogen werden groter en met mijn hand haalde ik een niet-bestaande krul weg voor mijn gezicht. Ik had geen idee wie mevrouw Vlieger was.

'Lijkt je dat wat?' vroeg hij.

In mijn hoofd vormde zich een beeld van hoe iemand met de naam 'mevrouw Vlieger' eruit zou zien.

'Ik ken haar niet, dus ik denk dat ik haar wel kan spelen,' zei ik.

'Top,' zei hij. 'Dan schrijven we die rol in het script.' Ik keek Babette aan, was haar dankbaar.

In de weken die volgden kwamen we niet alleen in de pauzes bij elkaar in het klaslokaal, we bleven ook na schooltijd in het gebouw. Tussen het oefenen en het bedenken door konden we door het gebouw lopen. Lege, stille gangen. Alleen wat le-raren die de docentenkamer in- en uitliepen. Ik leerde ze daardoor snel kennen, ook omdat we van meneer Schooll drinken mochten halen in de docentenkamer.

Op den duur ging ik zelfs met de jongens uit de bovenbouw mee naar buiten. Zij rookten. Gingen op de apenrots zitten en bliezen zelfgemaakte wolkjes de lucht in. Ze vroegen of ik ook wilde. Dat wilde ik niet. Ik vond het zo vies ruiken. En daarbij,

ik vond het al spannend en bijzonder genoeg dat ik met hen op het schoolplein mocht staan – als ik ook nog eens zou gaan roken, dan wist ik niet of ik alle spanning en sensatie nog aankon.

Ik was steeds meer bezig met het Sinterklaascabaret. Meer dan met de lessen die ik moest volgen en het huiswerk dat ik hoorde te maken. Afgeraffeld of niet-gemaakt huiswerk en een drukke aanwezigheid in de klas: dat was een gevaarlijke combinatie. Voor de orde in de klas maar vooral ook voor mezelf. Toch kwam ik bij een hoop docenten met veel weg, wonderbaarlijk genoeg. Nadat de bel was gegaan en iedereen naar huis mocht, zagen ze me steeds vaker door de gangen van het schoolgebouw huppelen. Het zou nog best lang duren voordat ik écht de klas uit zou worden gestuurd met een rode kaart. Dat betekende dat je moest melden bij de rector of de conrector, met nablijven en strafregels als gevolg.

Het werd 5 december en ik zat bloednerveus aan de ontbijttafel. Voor me lag een boterham met kaas, ik had er drie kleine happen van genomen, maar als ik slikte was ik bang dat er meer naar buiten zou komen dan er naar binnen was gegaan. Alles in mijn lijf was overprikkeld. Ik had geen zin om te praten maar wilde wel praten. Ik had geen zin om te eten maar wilde wel eten. Ik had geen zin om iets te drinken maar wilde wel drinken. De zenuwen namen mijn lichaam over. Ik keek nog een keer naar mijn bord met kaas en moest kokhalzen. En nog een keer. En nog een keer. Ik rende naar boven, naar de wc, en gaf over. Er kwam weinig want er was weinig. Ik wilde de stress uitkotsen, maar dat lukte niet. De kleine hapjes en de kleine slokjes kwamen er wel uit, maar hoe ik ook mijn best deed, de zenuwen kreeg ik niet uit mijn lijf.

Mama bracht me naar school in haar auto. Als we begonnen met rijden ging de radio automatisch aan. Klassieke mu-

ziek klonk uit de boxen. Violen, een harp, piano's en op de achtergrond een triangel. Alles was belangrijk om het stuk compleet te maken, zelfs de kleinste schakel. Ik keek naar mama. Ze was thuis de stoerste van ons allemaal. Ik voelde me veilig naast haar in de auto, wilde eigenlijk dat ze een andere kant op zou rijden, weg van school. Dat ze een verkeerde afslag nam maar we allebei niks zouden zeggen. Nee, dat ze gewoon nog harder het gaspedaal zou indrukken. Ik hoorde de violen. Vanaf mijn zesde zat ik op vioolles. Op tv had ik een orkest gezien en toen er een mevrouw of een meneer met een viool in beeld kwam, had ik geroepen dat ik dat ook wilde. Ik vermoedde dat mama daar dolgelukkig mee was geweest. Papa was van de rock, mama van het klassieke. Zij speelde vroeger harp, dromen gevangen in snaren, totdat je ze bespeelde, dan kwamen ze vrij. Een prachtig instrument. Dat vond ik ook van de viool. Met de krullende vormen, de sierlijke hals, het glanzende hout en de precisie waarmee je haar, de viool, moest bespelen. De viool was een instrument uit een sprookje. En een instrument dat ving hoe verliefdheid eruitzag. 'En ze leefden nog lang en gelukkig', zo zag een viool eruit. Ik keek naar mama en bedacht me dat ze misschien hoopte dat we ooit samen zouden spelen, zij op de harp en ik op de viool.

We namen geen verkeerde afslag en mama bracht me bij de ingang van het schoolplein. 'Ik kom vanmiddag kijken,' zei ze. Dat had ze de avond ervoor met papa overlegd. 'Ik ben heel benieuwd, ik zal je een sms'je sturen als ik er ben, doe voorzichtig, blijf jezelf, geniet ervan, je kunt het, je zult het fantastisch doen, ik ben sowieso trots, wat je ook doet.' Ik gaf haar een kus en stapte uit de auto. Ik wilde niet alleen het schoolplein op wandelen, maar moest wel. Onder mijn arm had ik een grote tas met kleding erin die ik voor die dag nodig had.

Het podium zag er prachtig uit. De aula was donker gemaakt, alsof de avond in dit stukje van de school al begonnen

was. We deden eerst een repetitie, zonder kledingwissels en zonder kostuums, om eerst het geluid en licht te controleren. Meneer Schooll kwam naar mij toe. 'Hello helloo hellooooo, mister, Sir! Goood to see you! Fijn dat je er bent. Luister, kijk, ik heb van mijn vrouw een panty meegenomen, een panty met rode stippen, die mag je lenen, ze gebruikt hem zelf nooit, maar ik denk dat die prachtig onder de rok zal staan. Ik heb ook een rok bij me en jijzelf had de hakken en het jasje geregeld hè?' Ik keek hem aan. De hakken had ik inderdaad geregeld. Dat had me een zoekende blik van mijn moeder en vader opgeleverd. Na het avondeten, toen ik hielp met het inruimen van de vaatwasser, had ik het gevraagd. 'O mam, kan ik misschien wat hakken van je lenen?' Ik zag een kleine blik heen en weer gaan tussen mama en papa, geen gehaaste blik, geen paniekerige, nee, eerder alsof ze badminton aan het spelen waren. 'Ja hoor,' had mama gezegd, waarna ik tussen haar verzameling hakken twee zwarte exemplaren had gevonden met aan de voorkant gouden versiersels. 'Je moet wel even kijken of je ze past en of je erop kunt lopen.' Ik had de hakken aangedaan, ze pasten, en ik probeerde omhoog te komen. Mama hielp. Op de houten vloer klónken mijn hakken in ieder geval alsof ze echt waren. Alsof ik een echte dame was. Nu was het nog zaak om te leren lopen. Mama deed het voor. Ik vermoedde dat ze zo ook ooit had gelopen toen ze een poging deed om voor eeuwig in papa's hoofd te komen. Dat was haar gelukt en ze was het sierlijk lopen niet verleerd.

Ze hielp me overeind van de bank en begeleidde me bij de eerste paar stappen, met haar handen die mijn handen vasthielden om me in evenwicht te houden. Alsof ze me opnieuw leerde lopen. Maar dit keer mooier en bewuster dan als klein kind. 'Je moet het gewoon doen, dat is de kunst, niet nadenken over je balans, die balans zit in je lichaam. Ik vermoed dat als ik je loslaat, je vanzelf loopt. Doe maar, durf maar, wees

een balletdanseres en loop van deze kant van de kamer naar de andere kant.' En ze liet me los.

Ik liep, de hakken tikten op de vloer, mijn lopen klonk als dat van een meisje. Als dat van een dame. Ik zette mijn ene voet voor de andere. Balans houden was geen probleem. 'Komt vast door het paardrijden, dat ik zo makkelijk balans kan houden,' zei ik, een beetje verontschuldigd. Ik wist niet waarom, maar ergens voelde het alsof ik dit niet zo makkelijk en goed had moeten kunnen. Alsof het niet hoorde. Maar toen ik een kleine pirouette uitvoerde en ik niet langer met mijn rug naar mijn mama stond maar haar in de ogen keek, toen wist ik dat het prima was om op hakken te lopen.

Een aantal keren had ik ze later nog aangedaan in mijn slaapkamer. Alleen als mijn broertje er niet was. Dan liep ik zachtjes op de hakken tussen onze bedden, een minicatwalk. 'Ja, ik heb de hakken geregeld, meneer Schooll,' zei ik terwijl ik de tas met kleding van hem overnam. 'Suuuuuper! Great! Topper!'

Na de repetities zaten we in de kleedkamer. Normaal werd die gebruikt voor de gymlessen, maar die gingen vandaag niet door – wij hadden de kleedruimte nodig. Ik knoopte mijn overhemd los. Hoewel de zenuwen inmiddels waren gezakt, misschien dankzij de goede repetitie, aarzelde ik toch bij het losmaken van de knoopjes. Waarom wist ik niet precies. Ondertussen wurmde ik mijn voeten uit mijn schoenen. Ik had geen zin om mijn veters helemaal los te maken. Nadat ik mijn overhemd en mijn T-shirt uit had getrokken, deed ik het damesbloesje aan en vervolgens het zwarte glitterjasje. Als ik rondjes draaide in dat jasje en er lichten op stonden gericht, zou het een bewegende sterrenhemel zijn. Of alsof de hele klas een sterretje aanstak in een donker klaslokaal. Ik had het jasje ooit op vakantie gekregen van mama en papa. Het hing bij de damesafdeling, maar ik vond het zo

mooi dat ik het toch had gepast. Ik vond de kleren voor jongens maar saai en was een beetje jaloeers op de ruime keuze die dames hadden. Toen ze me zag had de eigenaresse van de winkel in haar handen geklapt en dat applaus was voldoende geweest om het jasje te kopen. Hoewel het eigenlijk veel te warm was had ik er de hele vakantie in rondgelopen. Ik was er blij mee. Nu deed ik het aan om mevrouw Vlieger te spelen en het jasje gaf me energie.

Ik trok mijn broek uit en ging zitten om de panty aan te doen. Gelukkig was het een wat dikkere, en zwart, want mijn benen waren niet geschoren. Ik deed immers niet aan wielrennen. Vervolgens trok ik het rokje aan dat tot ruim twintig centimeter boven de knie kwam. Kort maar niet te kort. Sexy maar niet te sexy. Vervolgens liet ik mijn voeten glijden in de hakken van mijn moeder. Ik voelde me Assepoester op de trappen van een paleis. Mijn glazen muiltjes gingen nu aan.

'Jaaaaahhaaaaa!' riep Ryanne. Ryanne was een meisje uit de bovenbouw. Eentje die haar haren vaker liet verven dan dat de regenboog kleuren had en een lijf vol tatoeages had. Althans, ze zag eruit alsof ze dat zou kunnen hebben. Lange gekleurde nepnagels maakten haar extra bijzonder. Ze was de enige op school die er zo uitzag. Veel leerlingen vonden haar een tikje ordinair, waarschijnlijk omdat hun ouders dat ooit gezegd hadden, maar eigenlijk vond iedereen haar toch ook gewoon wel stoer.

'Jajajajajaja! Wat goed dit!' gilde ze door de kleedkamer. Ze maakte een dansje. Dat kon ze als geen ander. Ze was een danseres en een performer, dat zag je aan alles. Ze was het inspirerende type. Zo iemand waarvan je weet en ziet, ook al kende je haar nog niet: die gaat haar eigen pad, of je dat nou leuk vindt of niet. Ze gaat ervoor en niemand kan haar stoppen.

'Ik ga je make-up doen, lieverd!' riep ze. Daar had ik hele-

maal niet over nagedacht, maar eigenlijk leek het mij ook wel logisch dat ik opgemaakt zou worden. Ik ging zitten en ze kwam voor me staan met een enorm etui aan verfspullen. Klaar om te schilderen. Aan haar gezicht kon ik zien dat ze dit eerder had gedaan. Ze begon met mijn wenkbrauwen, kamde ze en tekende wat. Vervolgens mijn ogen. 'Even omhoogkijken', met een potlood trok ze er lijntjes onder.

'Oké, ogen openhouden en naar beneden kijken.' Ze pakte mascara en verlengde met kleine haaltjes mijn wimpers. 'Je hebt lange wimpers van jezelf, dit wordt echt heel mooi.' Ik moest lachen, kon niet zien wat ze aan het doen was, maar wist wel dat ik het leuk vond.

'Zoou, nog even wat blush en dan je lippen!' Waarna ze met een kwast twee kloppies op mijn wangen gaf en ze vervolgens met een licht roodroze lippenstift mijn lippen stiftte. Ik voelde me prachtig, mijn gezicht voelde als een feest.

Na de generale repetitie kwam meneer Schooll naar de kleedkamer om een laatste keer te zeggen wat hij ervan vond. Een kleine peptalk. Hij was enthousiast, zweepte ons op - iedereen had er zin in. We voelden ons als circusartiesten. Heerlijk. Op het einde wendde hij zich nog even tot mij. 'Je lijkt sprekend op haar in manier van doen en lopen, helemaal super! Je had zo een vrouw kunnen zijn! Te gek! Alleen: niet te veel make-up meer opdoen hoor, vanaf nu', zei hij, meer tegen de dames om me heen dan tegen mij, 'want anders wordt hij te mooi. En zo knap is mevrouw Vlieger niet, maakte meneer Schooll zijn verhaal af. Ik had mevrouw Vlieger nog steeds niet ontmoet, maar blijkbaar leek ik als twee druppels water op haar. En het voelde als een compliment.

De eerste uitvoering ging goed. De tweede ook. Voordat we aan de derde zouden beginnen hadden we even pauze. Ik zag mijn mobiel oplichten. Mama was er. Snel verliet ik de kleed-

kamer. Met mijn hakken, mijn rokje en mijn glitterjasje liep ik door het trappenhuis naar beneden, de kantine in. Ik moest door de kantine om mama te kunnen opvangen. Ik zag wat leerlingen kijken. Een jongen verkleed als dame, dat gebeurde niet elke dag. Maar omdat dit mijn optreedkostuum was, kon het. Daarnaast, en dat wist ik, was ik een mooi meisje. Ik was geslaagd als dame, en dat zorgde ervoor dat ik nog vrouwelijker en nog krachtiger mijn ene hak voor de andere plaatste. Geen hakken in het zand, maar hakken die me vooruitduwden, alsof ze iets omhoog stonden, zodat ik een beetje naar voren viel en omdat ik niet wilde omvallen gedwongen was ferm vooruit te wandelen.

Ik zag mijn moeder de kantine binnenkomen, aan de andere kant van de zaal. Ik liep naar haar toe en zwaaide. Ze zag mij ook. Maar zwaaide niet terug. Heel even wankelde mijn hak. Een miniseconde. Uit balans. Ik zwaaide nog een keer, mijn moeder keek een beetje weg, alsof ze bang was dat iemand zou zien dat ik haar kende. Ik liep op haar af en ze ontweek mijn blik. Ze leek te zoeken, te zoeken naar een uitweg, een plek waar ze heen kon. Ik voelde me geen mooie dame meer, eerder een clown. Mijn make-up was niet meer prachtige gezichtsverf, maar eerder een clownsmasker. Maar ik bleef doorlopen, doorlopen naar mijn mama.

'Mam,' zei ik. Ze keek op, wierp een blik op de deuren van de aula en rommelde in haar tas, waarschijnlijk op zoek naar haar mobiel. De aula grensde aan de kantine en mama keek vermoedelijk hoe ze straks de zaal in kon komen. 'Mam,' zei ik nog een keer. Ze keek me nu echt aan. Heel even was ik bang, maar m'n hak wiebelde niet nog een keer.

'Jij bent het!' zei mijn mama. 'Ik had je helemaal niet herkend, ik dacht nog, wat een mooie dame, wat een mooi meisje komt daar aanlopen, maar ik zie nu pas dat jij het bent. Wat goed, lieverd! Wat goed je te zien, ik wilde je net gaan bellen

waar je was.' Ze glimlachte, trots twinkelde in haar ogen. Op eens beseftte ik dat ik bang was geweest, die paar seconden, die paar stappen die ik in haar richting liep, bang dat ik haar teleur zou stellen. Maar dat was ze niet. Gelukkig. Overduidelijk niet.

'Gaat het zo beginnen, ben ik nog op tijd?' vroeg ze.

'Jazeker, we gaan zo aan de derde uitvoering beginnen. Meener Schooll, van wie het rokje en de panty zijn,' - en ik wees op mijn benen - 'of eigenlijk van zijn vrouw, die heeft speciaal voor jou een plekje gereserveerd helemaal vooraan in de zaal.'

We stonden daar even te kletsen, totdat mevrouw Wolkenvanger langsliep. Ze was geen docent, maar de persoon die al tijd in de Olympus zat. De Olympus was een ruimte helemaal boven in het gebouw, waar je alleen via het oude gedeelte van de school kon komen, over drie krakende trappen. Daar kon je boeken lenen en in stilte studeren. Het was een bijzondere plek en voelde eerder als een huiskamer dan als een bibliotheek. De ruimte was bezaaid met van die glazen sneeuwballen die je in souvenirwinkels kunt kopen. Als je flink schudde zweefden alle sneeuwvlokken, alle glitters erin rond. Mevrouw Wolkenvanger had er tientallen, zo niet honderden van. Ze stonden overal op de planken, in de kozijnen en op de tafels. Tussen al die bollen en boeken zat ze achter haar bureau. Vaak was ze aan het lezen, of anders hielp ze leerlingen bij hun huiswerk. Maar blijikbaar was mevrouw Wolkenvanger vanachter dat bureau vandaan gekomen. Ze kwam even naast ons staan, naast mama en mij. En wees op mijn benen.

'Ach kind, wat heb jij goede benen, doe mij ook zo'n setje, ik ben er helemaal jaloers op.' En ze liep verder, zonder een reactie van mijn kant af te wachten. Ik vond het een mooi compliment en sloeg het op in de bibliotheek die in mijn hoofd zat.

'Jammer dat papa je zo niet kan zien,' zei mama. 'Wordt het ergens opgenomen, zodat hij het later terug kan zien?'

'Volgens mij niet,' zei ik.

'Ah, dan is het al helemaal zonde.'

Toch was ik stiekem blij dat papa er niet was. Niet dat hij het erg had gevonden mij zo te zien, maar ik was er toch een beetje bang voor. Ik keek om me heen, zag de merkkleding, de blauwe truien van de jongens en de zwarte Eastpak-rugtassen die leerlingen op de banken hadden gegooid. Ik voelde dat ik er anders uitzag. Nu. Maar ook de andere dagen. Deze maakte-up, de glinsterende oorbellen, de ringen om mijn nagels. Ergens zaten ze ook in de andere dagen al in mij verstoppt. En ik voelde het. Een spanning kwam in mijn lichaam omhoog. Weer die spanning die ik niet kon verklaren. Nu was het prettig, omdat ik het gevoel had dat ik even wat meer vrij was door in de schijnwerpers te stappen, door als mevrouw Vlieger het podium te bestijgen, als haar door de gangen van het schoolgebouw te lopen. Door iemand anders te spelen kon ik vrijer zijn dan buiten de schijnwerpers. Misschien speelde ik wel meer mezelf dan mevrouw Vlieger. De spanning was nu fijn, maar ik voelde ook dat hij zich de komende dagen tegen mij zou keren. Omdat ik na vandaag niet meer als mevrouw Vlieger door het schoolgebouw kon lopen en ik weer een jaar moest wachten totdat ik opnieuw op die manier het podium kon bestijgen.

En dat zou ik ook echt blijven doen, het podium bestijgen als mevrouw Vlieger. Alle zes jaren die ik op het vcl zat zou ik mevrouw Vlieger spelen.

Het applaus was nog hoorbaar toen we vanuit de coulissen het trapje richting de kleedkamer opklommen. Iedereen was blij. Ook ik. Ik had deze keer de eerste rij extra goed in de gaten gehouden. Had mijn mama moeten lachen? Had ze geklapt? Had ze ervan genoten? Voor zover haar gezicht de waarheid vertelde, was dat zeker het geval geweest. Ik was blij

en tevreden, al voelde ik meteen dat ik het ook jammer vond dat het voorbij was. Ik wilde nog niet dat het zou stoppen. Maar het was al gestopt. Iedereen begon zich om te kleden, maar ik twijfelde nog. Wilde ik nu al stoppen mevrouw Vlieger te zijn?

12.

Eerder dat schooljaar, zo'n drie weken na mijn initiatie als brugpieper, was ik wat onrustig. Ik werd vaker lastiggevallen door wat oudere jongens die dingen zeiden die ik niet begreep. 'Homooo,' hoorde ik een keer. En 'Ha! Gayyy!' als ik voorbijliep. Ik wist eigenlijk niet wat dat inhield, behalve dat het niet iets positiefs was, of, niet als zodanig werd bedoeld. Er leek wat veranderd te zijn. Sinds ik op school was gekomen hadden anderen, vooral oudere scholieren, soms een beetje vreemd gedaan als ik langsliep. Zeker in de kantine. Maar het leek steeds heftiger te worden, zichtbaarder. Ik begreep niet zo goed wat de aanleiding was geweest, maar probeerde meer niks van aan te trekken. Toch was ik vandaag onrustiger. Op de gang had een groepje stoere jongens staan wachten. Jongens die naar rook roken. En van wie de rits van hun tassen kapot was. Ze hadden les in het lokaal naast dat van mij. Ze waren aan het lachen en maakten grappen tegen elkaar toen ik stond te wachten op de gang. Ik probeerde het te negeren, maar ergens drongen zich toch splinters in mijn gevoel. Ik stond naast Floris, een flamboyante jongen, die niet alleen kleurrijke kleding droeg maar ook kleurrijk liep. Over hem werd nog veel vaker gelachen en geroddeld. Niet alleen door de ouderejaars, ook door zijn leeftijdsgenoten. Ik had met